

Азъ минахъ селото Преслава,
Достигнахъ и до тазъ морава,
И като гледамъ тѣзъ мѣста,
Макаръ да нѣматъ тѣ уста,
Крѣвта ми силно тѣ вълнуватъ
И на душата ми хортуватъ:
Запри се, та си почини
При тѣзъ свещенни старини!

Тогавъ той се освобождава отъ мжчителната роб-
ска самота, заживява съ славното минало и разказва
подвизитѣ на Крума въ войната съ Никифора:

Война, война непримирима
За бащината ни любима,
Война противъ лютий врагъ,
Нечаканъ гостенинъ, недрагъ!

Въ тая война най-после непримиримиятъ и гордъ
византийски императоръ е победенъ:

Най-сетне падна на земята
На византийцитѣ войската...

Безспорно при Чинтулова ние се намираме предъ
единъ вдъхновенъ пѣвецъ на робскитѣ неволи, който
е носѣлъ въ душата си голѣми творчески сили. За
онова време ^{тогава} ~~тогава~~ една неочаквано красива форма на
своитѣ поетически видения и настроения, откривайки
за пръвъ пжтъ въ новата ни поезия техниката и му-
зиката на българския стихъ, Чинтуловъ откри пжтя
на бжднитѣ поети и стана по време и по значение
първи истински поетъ. Пѣснитѣ му отлжчватъ и до
днесъ такава сила, заразяватъ ни тѣй непосредствено,
щото съ право сж подхранвали копнежитѣ на цѣлъ
народъ за човѣшко право и свобода. Съ тѣхъ Чинту-
ловъ завеща на нашата лирика първитѣ художествени
образци и ще има виниги голѣмо значение за исто-
рика на нашата литература.

Н. Табаковъ